

سوگ بزرگ

هممیهنان،

در گیرودار بحران سهمگین و نابسامانی‌های فزاینده‌ای که مردم کشور را تلخ‌کام داشته است، قهر طبیعت رایت اهریمنی بر ایران‌زمین افراشت و هزاران‌هزار مردم خوب آن را به ورطه‌ی نابودی افکند.

دریغا، پیش از آنکه پیکر ورجاوند میهن از آسیب‌های بمباراندازی و موشکباران دشمن بیگانه بهبودی یابد و گامی استوار در زدودن نشانه‌های جنگ خانمان‌سوز برداشته شود، مفاک نیستی کام‌گشود و سرزمین‌های بسیاری را به ویرانی کشانید و ده‌ها هزار زن و مرد، از کودک تا سالمند، را کشت و صدها هزار را زخمی و آواره کرد.

هنوز خبر این «فاجعه‌ی ملّی» به‌درستی پخش نشده و گستردگی هولناک آن روشن نگردیده بود که مردم، به‌رغم دشواری‌های بسیار و به‌ویژه تنگناهای اقتصادی توان‌فرسا، بار دیگر چهره‌ی انسانی، مهربان، و دردآشنای خود را نشان دادند و هم‌گروه به یاری آسیب‌دیدگان شتافتند.

با آنکه کاربه‌دستان کشور و گردانندگان رسانه‌های همگانی در نخستین هنگام‌ها برداشت درستی از بُعد بلای

رسیده نداشتند و آگاهی چندانی هم ندادند، هنوز بیست‌و‌چهار ساعت از این رویداد دردناک نگذشته، صف

کمک‌های مردمی چنان به درازا کشید که باور کردنی نبود و زن و مرد به اندازه‌ای از رگ‌های بیرمق خود خون

دادند که سازمان گیرنده‌ی آن اعلام بی‌نیازی کرد.

ایرانیان نه تنها در درون کشور، از دورافتاده‌ترین نقطه‌های جهان دست‌های یابوری به سوی میهن و مردم زلزله‌زده‌ی

خود دراز کردند و این دست‌ها چنان گشاده و مهرآمیز بود که دایره‌ی تنگبینی و کینه‌ورزی را شکست و

برکرسی‌قدرت‌نشستگان را ناگزیر از پذیرش آن کرد.

با افسوس بسیار، خبرهای پخش‌شده از شبکه‌ی رادیو و تلویزیون کشور نشان می‌دهد کار رساندن کمک‌های

نخستین، با همه‌ی ضرورتی که دارد، تا کنون نظم بایسته را نیافته است و، به‌رغم شور همگانی، ستادهای پدیدآمده

از گرداندگی بسامان و هماهنگ برخوردار نمی‌باشد.

سیل یاری‌ها همچنان از درون و بیرون کشور سرازیر است و بی‌گمان، اگر انحصارگری‌های زشت مجال دهد، این

خیزش همگانی ستایش‌برانگیز به گونه‌ی «جهاد ملّی» خواهد توانست زخم‌های مردم آسیب‌دیده را التیام بخشد و

سرزمین‌های ویران‌شده را بازسازی کند.

حزب ملت ایران، همراه با دریغ بسیار از رویداد تلخی که به حق «عزای همگانی» تلقی شده است، موج

روبه‌افزایش «همبستگی ملّی» را برای یاریگری می‌ستاید و از فرزندان این نیاخاک، که در همیشه‌ی تاریخ بزنگاه‌ها

را با سربلندی پشت سر گذاشته‌اند، می‌خواهد با شکیب هرچه‌بیشتر روحیه‌ی پدیدآمده را پاس دارند تا، در پرتو

تابناک آن، بتوان میهن زخم‌خورده و مردم بلازده را از گرداب ژرف کنونی به‌درآورد.

بجاست از همه‌ی جهانیان، همه‌ی کشورها، و نیز نهادهای فراملّی، که بی‌هیچ بهره‌برداری سیاسی و به پیروی از

وجدان انسانی دست کمک به سوی مردم آسیب‌دیده دراز کرده‌اند، سپاس‌گزاری شود؛ ولی در این رهگذر همواره

باید سود و صلاح میهن را در یاد داشت و فریب همدردی‌های ریاکارانه‌ی دشمنان بیگانه را، که هنوز پنجاه

به خون ایرانیان آغشته دارند، نخورد.

اکنون، ایران، این نیاخاک گرامی، بر سوگ بزرگ خود مویه می‌کند؛ ولی بی‌تردید بالای استوارش، که بر جای جای آن از دشمنی بیگانه و خودی زخم‌هاست، هرگز خم نخواهد شد.
دبیرخانه‌ی حزب ملت ایران